

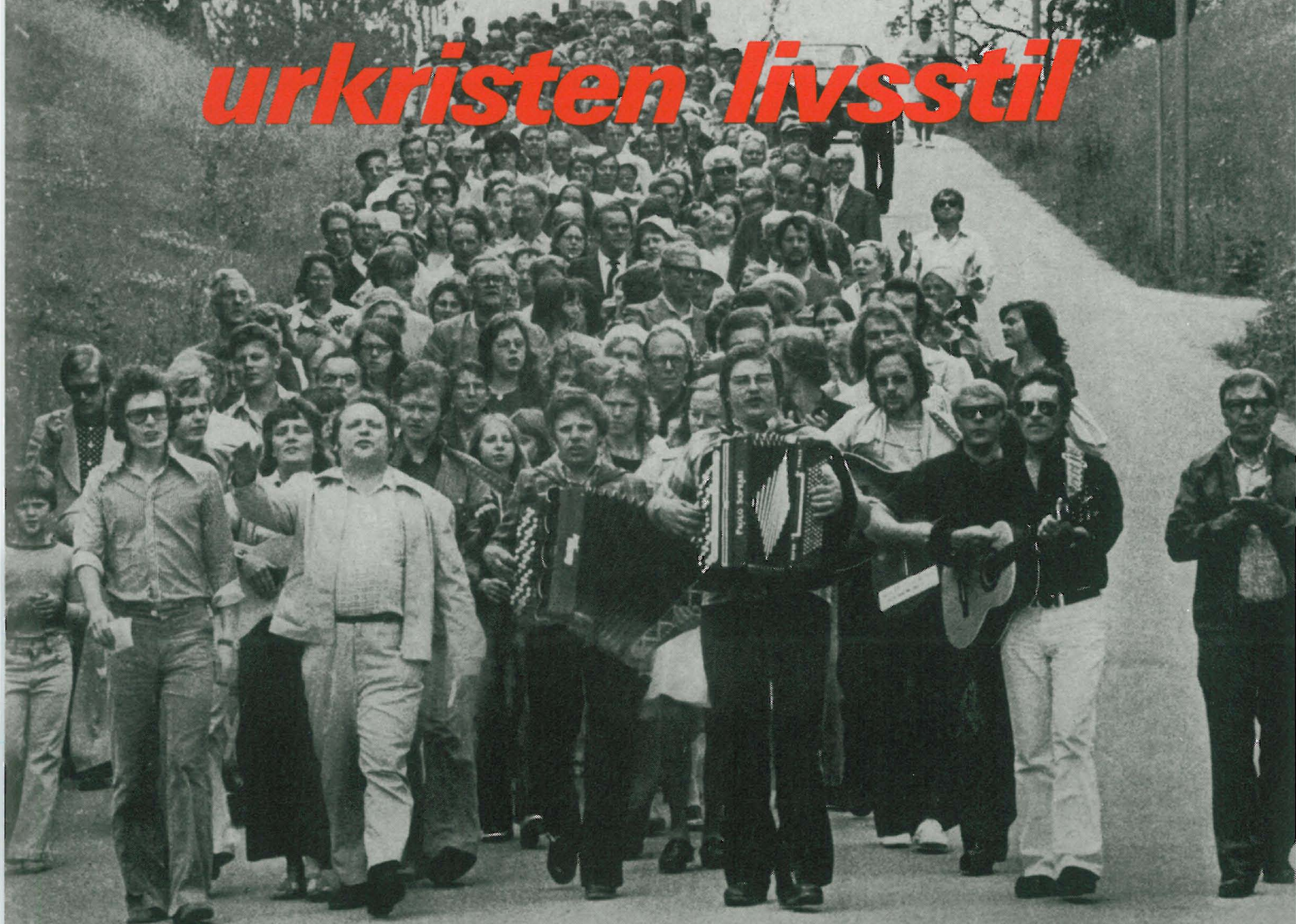
Midnattsropet

Nr 14 • 1974

Aug 15 pris kr 1:80

Maranata • Du vår Herre kom.

Malmköping -74 Mot en urkristen livsstil

Föredömet en värld i upplösning kan tro på

Text och foto från Malmköping
Lasse Andersson

□ Malmköpingsveckan gläntade ytterligare på dörren till evighetens värld. Tidsbegreppet försvinner vid något ögonblick i Herrens nattvard eller i en försmäktande församlingssång. Guds folk får en påminnelse, med den förstärkning och det allvar Anden åstadkommer, om Bibelns sista budskap i Uppenbarelseboken: Amen. Kom Herre Jesus!

Men när Guds ljus tränger igenom uppenbaras även detaljerna och de till synes triviala tingen. Så även i Malmköping 1974 där budskapet om ett urkristet vardags- och församlingssliv dominerade fullständigt.

Det var en stor församling som möttes på Malmahed, från Norge, Finland och hela Sverige. Direkt från Brasilien och det intensiva själavinnarbetet i ett slumområde kom *Doris Höglander*. *Francisco Perello* informerade om situationen i Spanien — landet som alltmer mognar för en andlig frihetsrörelse.

Tillsammans med *Arne Imsen* stod *Axel R. Olsson*, *Östen Dahlberg* och *Gunno Andersson* i täten.

Lära oss leva

Publiktillströmningen, med trängsel på campingområdet och ett överfullt mötestält, aktualiserade tanken på ett nytt konferenstält till 1975. Om Jesus dröjer! En expansion som Malmahed gott och väl orkar med.

Trots det myckna folket rådde en förvånansvärd koncentration. Under nio dagar omgjordades området och isolerades från massmediaskval, nöjesliv och avgaser. Ett folk samlades kring ett budskap. *Arne Imsen* introducerade:

— Vi har kristnat ett borgerligt livsmönster. Men nu är det dags att bryta upp. Vi kan inte gå ut och kräva kristna dygder av ett i alla tider och alltigenom hedniskt samhälle. Vi måste själva i församlingen och i kraft av korset bekämpa sekularise-

ring, egoism och materialism.

— Då blir församlingen det idealsamhälle och det föredöme en värld i upplösning kan tro på!

— Om inte vi idag tar ett radikalt steg mot ett enklare — ja urkristet — livsmönster kommer omständigheterna, jordens bristsituation, att tvinga oss till det. Men Herren vill förbereda sitt folk nu.

Arne Imsen talade länge och grundligt i årets konferens, vissa dagar upp till fem timmar. Och vi satte oss ner — arbetare, predikanter, evangelister, barn och hemmafruar för att lära oss — leva.

Utgångspunkten för det i många stycken revolutionerande budskapet var Apostlagärningarnas andra kapitel.

— Det här kapitlet sönderfaller naturligt i tre, oskiljaktliga delar, undervisade *Imsen*.

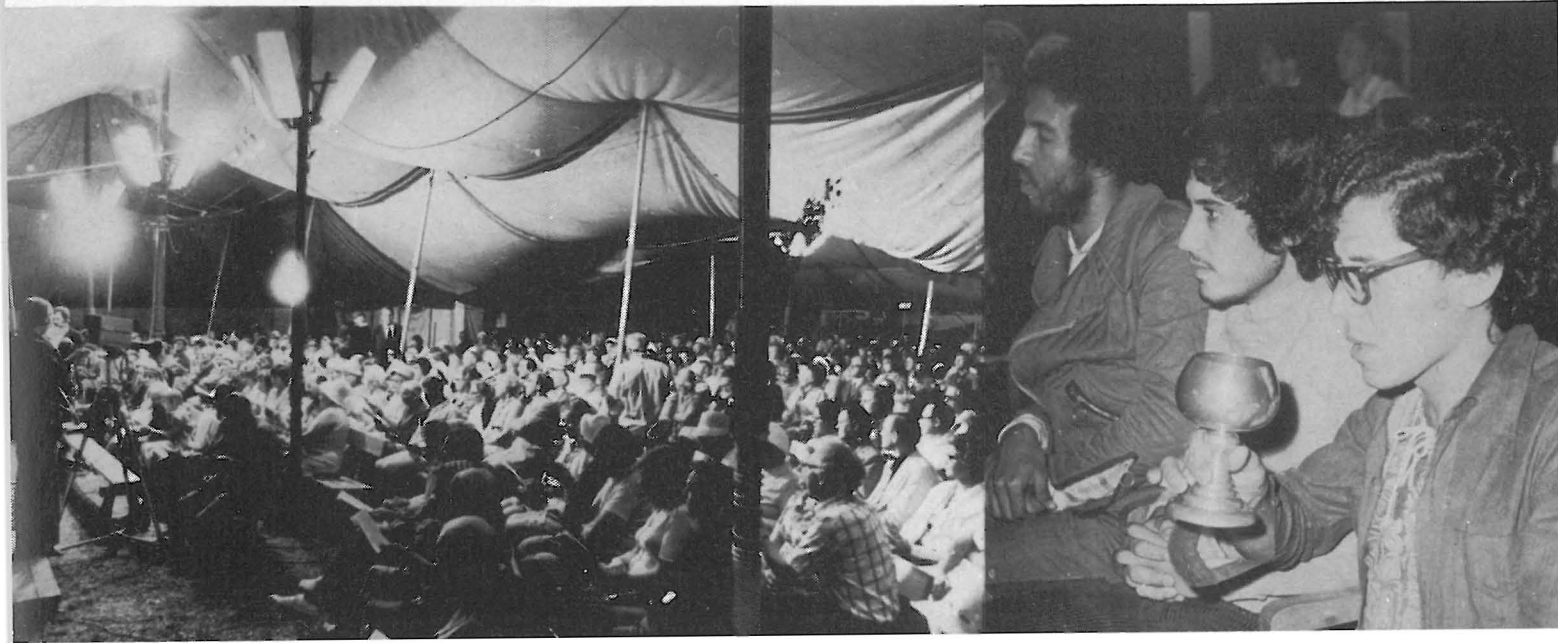
En karismatisk, en teologisk och en som jag kallar socialetisk.

— Kristenhetens stora frestelse histo-

Forts. sid. 13

Församlingen under tältdukarna. I mötet görs videinspelning. Kameraman *Clarence Olsson*, tillsammans med *Berit* och *Bengt-Olof Olsson*, Rönninge.

Våra arabiska bröder vid Herrens bord.

Willy från Gjøvik, Norge inför dopet.

Barnen hade sin egen konferens i ett litet runt tält på området.

Kickan Sundström sjöng med inlevelse i konferensen.

Ett jätteparti böckling kom med vännerna från Hasslö i Blekinge. Ann-Mari Pettersson och Marianne Amundssen fick brått att rensa.

Systrarna Malmström och Inga-Lill Johansson intervjuas av Sveriges Radio.

Gerd Reinli t. v. och Rut Haugom med dottern Venke, alla från Gjøvik, Norge, kopplar av mellan mötena. I vagnen Jan-Egil Haf-sahl j:r.

Arne Imsen

Gör församlingen till ett idealsamhälle

Referat från ett församlingsmöte

Det finns ett direkt samband mellan det nytestamentliga fattigdomsidealet och manifestationerna av Guds kraft

□ Genom de rapporter som nått oss om svält och hungersnöd i världen, förstår vi, att även vi mycket snart måste inrikta oss på en betydligt enklare livsstil. Och det redan nu, om vi skall kunna fungera under de allt knappare omständigheter, som vi kommer att tvingas in i. Vi vet vad som skall komma, ty vi lever före vår tid, vi har redan informerat oss om det i skriften!

Vi måste räkna med att gå en helt annan väg än de flesta. I stället för att kräva en ökning av vår standard, måste vi vara beredda på att sänka den, för att kunna komma andra till hjälp. Hade de kristna i Skandinavien förstått att förverkliga detta, hade säkert missionssituationen varit annorlunda i stora delar av världen idag.

Det är i sista delen av Apg. kap. 2, där det talas om, att alla de som trodde, höll sig tillsammans och hade allting gemensamt, som det urkristna församlingsidealet kommer fram. Den mentalitet som där synliggöres, är det enda som skulle kunna bryta igenom den materiella egoism, så många idag är bundna utav. Om denna gemenskapstanke förverkligades, skulle detta ge oss nya och väldiga möjligheter att evangelisera. Ingenstades i Nya Testamentet möter vi heller manifestationen ifrån Gud så oerhört stark som i samband med förvaltningen av de materiella tingen. Vi behöver bara erinra oss, vad som hände med Ananias och Safira.

Det går inte att skilja mellan den andliga och den materiella maktsfären. Hela män-

niskan måste komma in under Andens totala kontroll. Det ges inget privatområde. Resultatet av de första kristnas syn blev också ett ansvarstagande på ett konkret sätt. De sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde, läser vi. Ett sådant skeende kan inte tvingas fram politiskt. Det är baserat på kärlek, men det är en *tvingande* kärlek.

□□□

Gud vill att vi skall komma in i ett idealiskt livsmönster. Frälsningen handlar om ett nytt liv, men också om en ny livsstil. Församlingslivet får då även konsekvenser för vårt familjeliv och för vårt arbetsliv. Ett problem i alla tider har dock varit, att man ryckt loss församlingslivet från livet i övrigt. "Låt oss skapa ett idealsamhälle genom politisk verksamhet, så att vi kan förändra strukturerna, som är ett hot mot ett sunt samliv, säger man. Våra möjligheter till det är dock så gott som obefintliga. I Nya Testamentet kan vi inte finna någon sådan tankegång. Vi kan endast påverka genom individens frälsning, så att samhällsmiljön förändras inifrån.

Det är här församlingen har sin stora betydelse. I den måste finnas ett sådant andligt klimat, att människor även socialt kan utvecklas på ett rätt och sunt sätt. Därför måste församlingen vara ett idealsamhälle i miniatyr. Den måste fostra människor för både familjeliv och arbetsliv. Vi går inte ut för att göra församlings-

liv av samhället. Vi arbetar inifrån för att åstadkomma ett sunt samhällsliv i församlingen.

□□□

Vad är det då för ett idealsamhälle, det är fråga om? Jo, i *detta* samhälle är ett kors rest, vilket betyder döden för all egoism och allt självförverkligande. Där kan den samma brödragemenskapen upprättas och det är synliggjort i ett samfund, där den privatkapitalistiska egoismen är besegrad. Det är urkristen socialism.

Likväl handlar det inte i första hand om egendomsgemenskap utan om livsgemenskap.

Alla kategoriklyftor i församlingen måste bort, mellan svart och vit, hög och låg, yngre och äldre. I annat fall förnekar vi Kristi försoningsverk. Men är vi ett i Kristus, måste väl också detta slå igenom i alla relationer? Har vi allt annat gemensamt, måste inte då även plånboken inkluderas?

Vi går ut och mästrar samhället, men vad har vi att lära samhället, om det vi talar inte ens fungerar bland oss själva? Det räcker inte bara med att gå ut till människor och säga: "Kom och bli frälst!" "Varför skulle vi det?" frågar de. "Ni är ju likadana som alla andra." I urkristen tid sade man om de kristna: "Se, hur de älskar varandra!" Det måste bli en sådan kärlek ibland oss, att den inte endast tar sig uttryck i ord.

Det är möjligt att situationen idag är så komplicerad, att man inte kan gå lika långt som det vi läser om i Apg. 4:32, att de hade allting gemensamt. En sak kan vi dock börja med, nämligen avlasta oss överflödet. Om inte Gud får ett folk som är befriat från materialism, kan Gud aldrig uppenbara sig. Det finns nämligen ett direkt samband mellan det nytestamentliga fattigdomsidealet och manifestationen av Guds kraft.

□□□

Vad som först måste till är alltså att vittne-
na avvärjas alla sina inomvärldsliga makt-
medel: bildning, ekonomi, etc. Jag tänker
på den skola som lärjungarna fick genom-
gå tillsammans med Jesus. Varje examen
går i vanliga fall ut på att bevisa att män-
niskor lärt någonting. Den examen som lär-
jungarna fick avlägga skulle dock visa att
de ingenting kunde. Då de trädde fram
syntes de vara olärdade män ur folket, men
de hade ett kännetecken: det syntes i deras
liv, att de hade varit tillsammans med Je-
sus.

Det gäller för församlingen att den har
en sådan syn på tingen, att den inte ut-
rustar människorna med mänskliga makt-
medel, så att de hamnar i konkurrens med
maktblocken på ett felaktigt sätt och på en
faktiskt nivå.

Det vi har att kämpa emot är icke kött
och blod. Därför är det vi behöver framför
allt andliga vapen. Äger vi inte det, bör vi
aldrig ge oss ut på fältet.

Vi befinner oss i ett pionjärske-
de och vi måste därför besjålas av ett helt nytt sinne-
lag, befriade från vinningslystnad, äre-
gighet och snikenhet. Det är inte fråga om
eskapism, det vi sysslar med. Vi söker inte
fly ifrån problemen. Vi söker tvärtom att
ta itu med dem, men vi gör det utifrån våra
egna förutsättningar.

Lärjungarnas situation var ibland helt
hopplös. Detta var dock för dem inget skäl
att upphöra att evangelisera, ty genom sitt
tillvägagångssätt skapade de oupphörligt
nya tillgångar, icke för egen vinning, men
för att komma andra till hjälp.

För vår existens behöver vi "nödortfikt
uppehålle". Där sätter vi dock gränsen.
Ändå kan vi finna oss i överflöd, och likväl
vara nöjda med existensminimum.

Vad är då nödortfikt uppehålle? Paulus
var så befriad från materiell vinningslyst-
nad och så oberoende att han hejdlöst
kunde kasta sig in i kampen och i alla
situationer vinna seger. Ofta befann han
sig i fängelse och i dödsnöd, faror och ve-
dermödor. Ja, till vem skulle han gå? Det
var ju inte underligt, att han hade sådana
höga uppenbarelser. Våra problem väger
lätt i denna jämförelse. Vi har anpassat oss
så mycket till världsordningen, att Gud
knappast kan använda oss.

Om vi skall fullborda loppet, måste vi se
till, att vi gör det Gud vill. Då finns det
heller inget som hindrar, att Gud sänder
väckelse över det här landet. □

dagboken

Första skörden

Av Bo Högländer

Måndag — Medan man på Johannelund
ännu en gång åkte ut för att i Tranebergs-
området samla in papper, tog man på
Gamla Bro avsked av sex gäster, som hade
bott några dagar i det nyinvidga vandrar-
hemmet. Alla hade de trivts mycket bra.
Det kunde Karin och Ulla intyga. De har
fått i uppgift att sköta om vårt nya vand-
rarhem, vars iordningställande under några
veckor sysselsatt stor del av brödrastyr-
kan.

På kvällen firades en liten välkomstfest
för Fred och Åke, som kom tillbaka med
segerrapporter från tältmöten i Piteå. De
båda bröderna hade själva inhandlat litet
smått och gott, och de som var samlade
bjöds på ostkaka m. vispgräddade o. sylt,
samt indiska nötter (naturligtvis inhandla-
de för endast halva priset).

Tisdagen var ovanligt lugn. Det småreg-
nade nästan hela förmiddagen. På Gamla
Bro reparerade och målade man, och här
ute på "Lunden" var de flesta med i träd-
gårdsarbete. Häcken skulle klippas, lan-
den skulle rensas. Det höga gräset slogs
och en mycket hemtrevlig hässja pryder nu
"ängen", där också två stora nyponbuskar
just nu blommar.

Nästa dag fortsatte arbetet i trädgården.
I landen har det som såddes i våras växt
upp; sallad, kålrötter, potatis, rädisor,
morötter, rödbetor, spenat, kruskål, röd-
kål... Vinbärsbuskarna kommer säkerli-
gen att ge en god skörd då tiden är inne.
Det är Dag, som hela tiden haft ansvaret
för odlingarna. För några veckor sedan, då
vi alla var samlade ute i det fria, blev vi

samtliga bjudna på av Dag nyplockade rä-
disor. Den första skörden smakade härligt.
Ett steg hade tagits i praktisk riktning mot
målet att församlingen så småningom ska
bli självförsörjande.

På torsdagen åkte Hans Brynte, Naugib
och Gunnar ner till Malmköping med täl-
tet och en del annan materiel. De gjorde
en drive, affischerade och stoppade in-
formation om konferensen i brevlådorna
över hela staden. "Folk undrade om det
var något jippo, sa Hans, vi hade ju lövrus-
kor på lastbilen..."

På Gamla Bro var det liv och rörelse. En
man, till yrket bilmek., fick möta Jesus till
frälsning. Han kom ut till Johannelund på
fredagen, för att se över bilarna.

Fredagen brukar alltid vara arbetsam.
Folk ringer, kommer på besök. Klara To-
ner, vår missionsbokhandel brukar flitigt
besökas. Likaså serveringen. På Johanne-
lund planerades det inför Malmköpings-
veckan. Tommy A. åkte ostört omkring på
sin splitter nya cykel.

Plötsligt dök bussen upp i backen, Ver-
ner hade varit för att besiktiga vår
Johannelunds-buss, som alltid fraktar oss
mellan Johannelund och Gamla Bro, till
och från mötena.

"Gick den igenom?" ropade Lasse
Eriksson ut genom fönstret, och han fick
ett jakande svar av en leende Verner. Det
är som sagt fredag, och alla ser med för-
väntan fram emot helgens möten.

Med mursleven i den ena handen, och
svärdet i den andra, marcherar vi framåt
mot nya segrar.

Maranataförsamlingen Stockholm

inbjuder till

FÖRSAMLINGSHÖGTID 19 okt

Bibelskolan börjar med invigning (prel.)
av NYA LOKALEN GAMLA BRO

VÄLKOMMEN.

Skall vi gå Guds väg måste vi förr eller senare göra nödvändiga avståndstaganden. Även om vi kanske nödgas ta avstånd från de bästa och mest oförvitliga. Under väckelsen i Efesus visade det sig att de största motståndarna inte fanns i folkhavet utan bland de fromma.

Väckelsen

När vi ser tidpunkten för Paulus ankomst till Efesus, ser vi att det är vid slutet av tredje missionsresan. Det är förvånande, man kunde ha väntat sig att han skulle ha kommit till Efesus först, därför att Efesus är höjdpunkten på Paulus arbete. Från Efesus går budskapet vidare till hela Mindre Asien. När man läser kapitlet ser allting ut att bygga på tillfälligheter, allting verkar så improviserat, nästan som om det inte fanns någon plan bakom.

När Paulus är i Efesus skriver han i 1 Kor. 16:8;

”Men i Efesus vill jag stanna ända till pingst. Ty en dörr till stor och fruktbärande verksamhet har öppnats för mig: jag har ock många motståndare.”

Här talar Paulus om några månader. I verkligheten blev det tre år. Tidigare läser vi om något som verkar vara ett misstag från Paulus sida i avslutningen av andra missionsresan. Då gjorde Paulus en gästvisit i Efesus och det öppnade sig dörrar som måste ha verkat överraskande. Det heter att Paulus gick in i synagogan och gav sig i samtal med judarna. Vi vet om att Efesus var otrons högborg. Det var en stor stad och där fanns en judisk koloni. Vi läser Apg. 18:19–21:

”Så kommo de till Efesus, och där lämnade Paulus dem. Själv gick han in i synagogan och gav sig i samtal med judarna.

Och de båda honom, att han skulle stanna där något längre, men han samtyckte icke därtill, utan han tog avsked av dem med de orden: Om Gud vill, skall jag vända tillbaka till eder Och så lämnade han Efesus.”

Begår inte Paulus här ett misstag. Å ena sidan ser han hur dörrar öppnas bland det folk som är hans eget, å andra sidan rasar han över detta folk, som över allt där han går fram med sitt budskap ställer sig i vägen för honom. Nu får han en öppen dörr bland dem, men i stället för att vinna dessa fromma judar för den kristna tron, lämnar han dem och reser vidare.

”Medan Apollos var i Korint, kom Paulus, sedan han hade farit igenom de

övre delarna av landet, ned till Efesus. Där träffade han några lärjungar.”

Här ser vi hur Paulus andra gången han kommer till Efesus möter en skara lärjungar, resultatet av Apollos verksamhet. Det heter om denne Apollos: Apg. 18:24–25:

”Men till Efesus kom en jude, vid namn Apollos, bördig från Alexandria, en lärd man, mycket förfaren i skrifterna. Denna hade blivit undervisad om Herrens väg och talade, brinnande i anden, och undervisade grundligt om Jesus, fastän han allenast hade kunskap om Johannes döpelse.”

Improviserat?

Varför sker det på det sättet, tillfälligt, improviserat? Varför kom inte Paulus till Efesus redan i början, så att han hade fått ett fäste där, från vilket evangelium kunde spridas över hela Asien?

Det finns två orsaker. För det första måste redskapet mogna för uppgiften. Men människorna på den plats som skall bli föremålet för ett speciellt gudsingripande måste också mogna och beredas. Det räcker icke med vissa positiva kännetecken. De måste mogna. När tiden så är inne kommer redskapet, som Gud vill använda, väl förberett, utrustat och moget för uppgiften. Då motsvarar också redskapet just det behov som finns i den staden och i det sammanhanget.

Mänskligt sett ser allting improviserat och tillfälligt ut, men bakom så finns den helige Ande som den förnämde strategen. Han leder det hela steg för steg fram till den stora uppgörelsen och till det underbara genombrottet. Gud avslöjar inte sina planer för sin fiende, utan han ger bitvis bara en del utav det han vill göra just i det ögonblicket. Gud talar sällan om vad han vill göra i morgon. Gud talar om vad han vill göra idag. Därigenom att vi tar emot det Gud vill göra idag, så bereder vi oss för morgondagens välsignelser och uppenbarelse.

När Paulus kom till Efesus upptäckte

han att där redan fanns en liten plantering, en begynnelse, en grupp lärjungar, utvecklade i kunskap och med små erfarenheter. Det kunde inte bli fråga om att börja en evangelisationskampanj i Efesus. Det första som där måste till är att bristerna hos lärjungarna blev avhjälpta, så att den lilla skara som fanns där blev intakt för det Gud skulle göra framdeles. Därför började Paulus undervisa, och han började ställa frågor: ”Hur var det egentligen med er när ni kom till tro?” Jag skulle förmoda att Paulus varit med i deras sammankomster och upptäckte att det var något som fattades. Så frågade han ”Undfingen i Helig Ande när I kommen till tro?” De svarade honom: ”Nej, vi hava icke ens hört att Helig Ande är given.” Fast det var tjugo år sedan anden blivit utgjuten och given åt församlingen. De här lärjungarna levde i ett förpingstligt tillstånd.

Idag, fastän vi lever bortåt tvåtusen år efter andeutgjutelsen är det likadant att många kristna lever ännu i ett förpingstligt tillstånd. Men inte nog med det. Många står med en fot i Gamla Testamentet och en fot i Nya Testamentet. De har icke placerat båda fötterna på nytestamentlig mark och får därför heller aldrig uppleva fullheten av Guds härlighet.

Maktfaktor

Men frågan ställdes ”Undfingen i Helig Ande när I kommen ill tro?” De svarade honom ”Nej, vi hava icke ens hört att Helig Ande är given”. Då talade Paulus till dem om den Helige Ande och så blev hela skaran andedöpta. Här får vi pingstagsupplevelsen förnyad i lärjungar, som fanns i Efesus. Alla blev döpta i den Helige Ande efter det att de hade blivit döpta till Kristus. Den upplevelsen skapade ett helt nytt liv i församlingen.

Ett litet fåtal som blir uppfyllda av den Helige Ande och smälter samman till en enhet, blir en maktfaktor i andevärlden. Då sprängs samtidigt idyllen. Då visar det sig, att vi har makblock emot oss, som

i Efesus

Predikan av Arne Imsen

icke är synliga, och som icke är av kött och blod. De finns där man minst anar det. Vet du var det första gången uppenbarade sig? Då hela skaran blev uppfylld utav den helige Ande skapades det ett helt nytt utgångsläge för deras verksamhet. När samtliga tolv hade blivit döpta till Kristus och döpta i helig Ande, förvandlades de till ett levande vittnesbörd på Guds väldiga möjligheter. Då gick Paulus rakt in i synagogan och började förkunna.

Förhårdade

Det är lätt att sjunka ned på ett mänskligt plan, så att teologin bara blir ett utbyte utav teorier. En dialog. Guds ord är dock icke teorier, eller doktriner; det är Guds kraft. Den kraften är så våldsam, och den ger sig på alla de befästningsverk, som reser sig upp emot den sanna kunskapen om Gud. Och Gud har gett oss vapen. Paulus säger att våra vapen är så mäktiga inför Gud, att de kan riva ned motståndsfästen. Det skall dock stå klart för oss, att de vapnen icke är av köttlig art. Det är icke mot kött och blod vi kämpar och därför måste vi möta fienden på det plan han opererar.

Skulle Paulus ha bedömt de här människorna utifrån det han såg hos dem, skulle han ha bedömt dem som goda, fredliga och efter vanliga mänskliga begrepp oförvitliga människor, som det skulle ha varit en ära att vara tillsammans med. Skötsamma i alla avseenden. Det fanns ingen som kunde sätta sitt finger på deras liv. De var oförvitliga, men ändå dock så var de motståndare. Och detta motstånd kom till synes så småningom, när kraften blev uppenbarad ibland Guds folk, och de blev fyllda med den helige Ande.

Då återvände Paulus till synagogan och han började samtala frimodigt och övertygande med dem om Guds rike. Det är allvarligt att vara med i en andlig rörelse och ställas inför Guds nådeserbjudande. Paulus skriver rent ut att några förhårdade sig. Paulus budskap hade dubbla effekter.

En del blev frigjorda och andra förhårdade sig. Att förhärda sig innebär detsamma som att framhärda i något som är felaktigt.

En väckelse kommer dock och vill ta itu med det som är snett och felaktigt hos oss. Gud börjar först att korrigera de fromma. Då visade det sig, att de största syndarna och de största motståndarna inte fanns i folkhavet utan bland de fromma. Där fanns motståndsblocken och där fanns hindren.

Hur många är det icke i vår tid som i stället för en levande tro på Gud bara har en moral att ställa fram. Det innebär inte att en kristen är demoraliserad eller inte har ett etiskt ansvar. Men om moralen får ersätta tron, då har den kristne utvecklats till att bli en farisé och den sanna och levande trons största motståndare. "De förhårdade sig." Det ligger så snubblande nära till hands att hålla på det som man har stött sig vid i alla tider, det som man har mottagit och ätit och förkroppsligat och blivit ett med. Det ligger så nära till hands för oss att sätta upp detta som ett skydd, så Gud icke kan utföra sitt verk.

Varje bekännande kristen bär säkert en inneboende längtan efter att Gud skall få göra något i tiden, därför att de flesta människor är tröttkörda och utleda på det välstånd, det samhälle som blivit allt mer komplicerat och besvärligt, och utleda på religiösa ceremonier och ritualer. De är trötta på alla krav och på allt det som man ställs inför. Man har en längtan att något skall ske så att en förändring skall komma till stånd.

Konsekvenserna

Gud vill befria sitt eget folk, men frågan är om han har den minsta chans till det, därför att vi är så fastlåsta i intagna positioner, att Gud inte kan rubba oss! Motståndet det blir så kolossalt när det blir frågan om att ta konsekvenserna av sin tro. Det första steget på konsekvensernas väg det är att man tvingas skilja sig ifrån människor.

Hela det här kapitlet markerar för oss

nödvändiga avståndstaganden för att Gud skall få fortsätta sitt verk. Det första nödvändiga avståndstagandet var att man skiljde sig ifrån alla motståndare. Det hjälper icke vilka sympatier vi har och hur vi är bundna hit eller dit till människor och individer. Skall vi gå Guds väg så måste vi ta reda på var frontlinjen går, även om det skulle bli avståndstagande från människor. Det måste bli på det sättet, därför att gränslinjen dras upp skarpt och konsekvent då den helige Ande är verksam.

Till detta avståndstagande hör ju, att man nödgas kanske ta avstånd ifrån de bästa och mest oförvitliga. Det går igen i alla tider. Skall Gud få sitt verk fram så måste det bli klart för oss, att det kan inte ske med kött och blod, med mänsklig makt och myndighet utan uteslutande genom den helige Ande. Därför måste varenda en komma in i detta beroendeförhållande till den helige Ande, bli fylld med honom.

Avståndstagande från människor låter hårt, men framförallt omodernt, kolossalt omodernt. Ändå möter vi det genom hela NT. På första pingstdagen ropades det ut: "Låten frälsa eder från detta vrånga släkte." Och Jesus själv trädde fram med budskapet: "Om någon kommer till mig och därvid icke hatar": och så räknade han upp alla de familjära relationer som en människa kunde ha.

Tar du inte från början konsekvenserna, får du uppleva att det som syntes vara tunna och ofarliga band växer sig allt starkare och så småningom återerövrar dig som ett byte till det gamla livet.

Det gäller också den fromme kristne, som kommer in i väckelsen, han som har vilat på en religiös bakgrund. Då måste man förstå, att Gud börjar inte ett nytt verk därför att han vill bygga upp gamla modeller eller därför att vi skall få en chans att förverkliga våra frikyrkliga modeller. Gud har en helt annan avsikt. Gud vill frälsa sitt folk. Och han vill ge dem av sitt väldiga liv så att de blir kanaler för livets härlighet till människor.

vår tid behöver profeter i ord och ton

GÖRAN GRAVELEIJ (bilden) var en av de många ungdomar som tändes av Maranata-budskapet under 60-talets genombrott.

Han var nyfrälst då och mycket aktiv FKG-are i Västertorpskolan utanför Stockholm.

— Väckelsen var ett Guds erbjudande till hela det här landet. Skaror upplevde befrielse.

— Men motståndet var också hårt, inte minst

från kristet håll. — Och — här, säger Graveleij, finns ett klart samband — Sverige drabbades av en narkotikavåg som krävde oräkneliga offer.

— Idag upplever världen en upptrappning till den svåraste kris som drabbat jorden och ingenting är aktuellare än detta: **JESUS KOMMER!**

Intervju: Björn Blåhammar.

□ Redan som nyfrälst upplevde jag att Gud ville att jag skulle gå ut som hans vittne. Och det bekräftades på ett sätt som jag aldrig kan glömma. Det skedde i ett kapell i Nordmark, när jag var med på ett bönemöte. Gud talade direkt till mig genom ett profetiskt budskap. Då upplevde jag Gud så nära, att jag blev fullständigt tillintetgjord, och hela min varelse skälvede, och jag smälte ned som ett vaxljus inför Guds ansikte.

Det var ett budskap om att jag skulle gå ut som Guds vittne. Gud talade till mig flera gånger med profetiska budskap i Nordmark, och därför hyser jag inga tvivel om den kallelse jag fått. Det är en kallelse som innebär tacksamhet till en levande Gud, som har berett vägen för mig och lovat ge mig den utrustning jag behöver. Men det innebär också att jag tagit avstånd från mitt forna liv, och att jag öppet deklarerat skiljelinjen till världen. Vi är kallade att leva mitt i den konflikten, mellan Gud och hans fiender. Vi skall bära människor över floden.

"Jag är frälst!"

När jag var i femtonårsåldern tyckte jag om att vara ute och roa mig, men upplevde samtidigt en förtärande tomhet, och det förstod jag inte klart då, men Gud sökte mig oerhört den tiden. Jag gick i kyrkan och skulle bli konfirmerad. En gång sa prästen att vi fick gå till frikyrkomöten,

om vi ville, men det skulle vi inte få poäng för. Jag gick på tre möten i Filadelfia, och det var där jag upplevde ett djup i vad människor sa, ett djup i orden som trängde in i mitt hjärta. Jag ville bli delaktig av det som man hade, friden och glädjen som var helt påtaglig i mötena, och när så pastorn på nästa möte anmodade den som ville bli frälst att räcka upp handen, så gjorde jag det. Pastorn såg mig inte, men en gammal indienmissionär, som satt bredvid mig, sa till mig: "Pastorn där framme ser inte så bra, men Gud ser dig." Indienmissionären tog med mig fram till första bänken, och där bad man för mig. När vi reste oss upp efter en god stund så sa man till mig: "Nu är du frälst." Jag fattade det inte men trodde Guds Ord som säger: "Var och en som tror och åkallar Herrens namn han skall varda frälst."

När jag kom till utgången av kyrkan och såg min bror stå där bland hundratals människor utanför tog jag ett jätteskutt och ropade utom mig av glädje: "Dan, jag är frälst!" Den dagen fick jag ett nytt liv och upplevde en fullständig förvandling.

Hur träffade du på Maranata?

Det var efter en tid när jag blivit aktiv i Fria Kyrkliga Gymnasistföreningen och jag blev ordförande i min skola. Bland de uppgifter jag hade var att ordna med morgonsamlingar. Vi brukade kalla frikyrkopredikanter och sångare och en dag blev det aktuellt med Arne Imsen och Marana-

tasångarna från Stockholm. Efter det började jag söka mig till Maranatomöten och jag och en kamrat i gymnasistföreningen hade långa samtal med Arne Imsen. Det var han som öppnade våra ögon för bibelns "utanför lägret"-förkunnelse. Det var en dimension i bibeln som vi inte hade sett. Men det var ju den som förklarade situationen för hela kristenheten.

Sedan ville vi ordna ett väckelsemöte i skolan, och vi ville att Maranata från Stockholm skulle komma dit. Det blev en våldsam debatt i FKG, och FKG:s ordförande var där, men man ville inte acceptera att stödja ett Maranatomöte.

I stället för väckelse

Jag lämnade FKG och började gå den väg som bibeln talar om. Det tog ganska lång tid innan jag förstod att jag måste döpa mig. Men sedan skedde det under vad som jag tyckte var en fantastisk dag i Viktoriasalen. Ett tag därefter blev jag andedöpt och fick uppleva hur bibeln blev klarare och klarare.

FKG upplöstes vid min skola men jag fick vittna som aldrig förr. Många gånger fick jag sitta på plattformen i klassrummet och frågorna haglade över mig. Ibland på rasterna trängdes hela klassen omkring och ställde frågor och lyssnade när jag vittnade om Jesus...

Vad innebär Maranata?

Det innebär en ständig återgång till väckelse. Att aldrig låsa in sig, aldrig spärra sig inne bakom murar. Vi upplever utanför alla mänskligt-religiösa murar en apostolisk församlingsgemenskap just därför att vi saknar lägrens hindrande murar. Till det yttre kan det verka som vi är oskyddade och sårbara, men det är just därför vi kan behålla visionen som bibeln ger och som Jesus gett oss, därför att vi är svagast av dem alla, sårbarast av alla, vi har förlorat allt, lämnat allt, därför kan vi också uppleva den oerhörda kraft som Jesus representerar.

När Maranataväckelsen kom i början på 60-talet var det ett erbjudande om överflöds- och försoffade kristna och erbjudande om sant liv till ett farligt förvärldsligt land. Vi vet att tusentals människor blev befriade, att många blev helade och att många fick bibelns vision. Men det här landet kämpade mot Maranataväckelsen. Det fanns ett fruktansvärt motstånd främst bland kristenheten.

Vi har sett vad som skedde i stället. Helvetets flod släpptes lös och det här landet fick uppleva en våg av narkotika och porr som krävt oräkneliga offer.

Många ungdomar har blandat ihop narkotika och musik?

Ja, ser vi på popmusiken under 60-talet, hade den en religiös grund med inslag av indisk mystik, meditation etc. Det märks i

musiken, när det finns en djävulsk makt bakom.

Det tragiska är att många kristna musikgrupper har förletts att söka efter effekter och ständigt nya effekter i stället för att komma in i en andlig funktion med bön och bibelstudium och fasta.

Kristen popkult

Man vet ju om många kristna musikgrupper nu som sitter i dagar i en studio för att spela in en skiva.

Vi vet att när Aage Samuelson spelade in en skiva, tog det en timme. Han brydde sig inte om att det ibland blev fel tekniskt sett, men han såg till att han hade Guds kraft. Det här visar hur man söker. En imitator kan inte åstadkomma något som har kraft. Men en gudsmänniska behöver inte söka effekter och imitera. En människa som lever av Guds kraft, han blir inget plagiat, han blir ett original. Vår musik har en uppgift, den är en viktig del av förkunnelsen. Den är inte till för att kasta människor i djupa, depressiva stämningar, men den är till för att hjälpa människor att bryta igenom vällen till frigörelse och förlösning.

Jag var en gång hemma hos en musiklärare som spelade Aage Samuelson på orgel. Han hade upptäckt att i tonslagen — i durövergångarna och i harmonieringen — att de var exakt avpassade till orden i sången, att det var budskapet utan ord. Och att frigörelsen i sången kom samtidigt i melodien. Sådan musik är gudsinspirerad och vi förstår att den är ett maktmedel för Gud. I ett sådant sammanhang ser man det som något naturligt att människor blir helbräddagjorda av att lyssna till en melodi, som är gudsinspirerad. Det läser vi om också i 1 Sam. 16:23. "När nu anden från Gud kom över Saul, tog David harpan och spelade; då kände Saul lindring, och det blev bättre med honom, och den onde anden vek jfrån honom."

Det som kan förändra den här situationen, det är att den här musikfixerade ungdomen får riktiga föredömen — Eliasgestalter — profeter — som går före och visar vägen och som kan påvisa andliga realiteter för dessa ungdomar — färgstarka föregångare — som kan ta med sig ungdomen ur den ensidiga fixeringen i musiken och leda dem fram till ett Kristusliv som får gro i dem själva, inifrån.

Vad är det som utmärker den här sista tiden vi lever i?

Det är som Paulus skriver till Timoteus: "Men det må du veta att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma." Detta upplever vi men ändå får vi erfara att evangeliets kraft är densamma och kan bryta loss varje människa som ger det en ärlig chans att få verka. Ett enkelt radikalt precis-som-det-står-evangelium, det når människor och det kan ta hand om männi-

skor.

Jeremia upplevde förtvivlan över det fåtal som ville höra Guds Ord, men Gud hade gett honom en befallning att tala vare sig man ville höra eller inte. Det är det vi gör och vi vet att Guds Ord fyller sin uppgift, det *när* fram.

Är man en brinnande kristen då håller man sig också å jour med vad som händer i världen, hur tidsläget förändras. Vi ser de politiska inflammationerna i Europa, i Sydamerika, och USA som fått ett verkligt skavsår genom Watergate-skandalen. Och vi följer med vakna ögon det som händer med Israel och araberna.

Vi har sett hur USA varit utgångspunkten för de stora rörelserna den sista tiden. Både gott och ont. Pingströrelsen, karismatiska väckelsen, Jesusfolket och även Maranata, har på olika sätt med olika syftemål börjat i USA. Det var Aage Samuelson som hade kontakt med Allen och han hade just den här "utanför-lägre"-förkunnelsen. Men han hade inte församlingssynen.

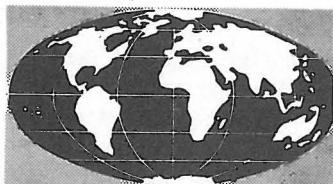
Unik förkunnelse

Den förkunnelse som nu finns i Maranata — den urkristna församlingen i funktion — är helt unik. Gud har givit oss den, och det är här i Sverige den har kommit till. Den finns inte i USA och inte i Europa och ändå vet vi att det är just den här förkunnelsen som måste ut nu till kristenheten. Det är den här apostoliska förkunnelsen, som kan stå som ett fäste i den här tiden. Allt annat som kallar sig kristenhet, men inte tar konsekvenserna, kommer att rasa. Inte synligt, murarna kommer att stå kvar där, men andligt, det är där slaget står. Den kristenhet som inte tar konsekvenserna kommer att bli tvungen att gå i samarbete med världen och sälja sig.

Vi kan inte sätta skyglappar för ögonen och låtsas som om problemen inte existerade. Det är faktiskt så att det aldrig i historien har varit den här typen av världsvida svårigheter som vi nu ser. Det finns en profetia i bibeln som inte går att ignorera. Det står i Matteus 24:21: "Ty då skall det bli en stor vedermöda, vars like icke har förekommit alltifrån världens begynnelse intill nu." Och vi läser om det i Daniel. "... och då kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, och ända till den tiden. Men på den tiden skola av ditt folk alla de varda frälsta, som finnas skrivna i boken."

Vad världen nu upplever det är en upp-trappning, till den svåraste vedermöda som någonsin har drabbat jorden. Och allt går så fort. Det finns ingenting som är så aktuellt som detta: Jesus kommer snart.

Därför så kämpar vi vår kamp utanför lägret. Och ser till att gränsdragningarna inte är diffusa utan skarpa och åtskiljande. Och vi upplever när vi går ut på Guds ord att det blir manifesterat. □

Världen idag

Råd

□ "Kom ihåg att det är Guds församling tillsammans med gamla profeter som en profet växer bäst." Det rådet gavs i Nyhemsveckan till nyfrälsta karismatiker med lust att bilda egen "husförsamling". Pastor Bo Hörnberg, som gav rådet, vet nog vad han talar om. Den amerikanska bokflooden med lättsmälta bibelutläggningar skulle behöva sovas i samma "frökontrollanstalt".

Saxat ur Svensk Veckotidning (SMF)

Interkommunion

□ Protestanter och katoliker i Elsass-Lothringen kan nu fira nattvard gemensamt. En av förutsättningarna är dock att även vinet distribueras, förklarar protestanterna.

Babylon åter

□ Babylon skall återuppbyggas med hjälp av ett anslag från Unesco på 36 miljoner dollar — nära 160 milj. kr, meddelas det. Arkeologer och Unescorepresentanter skall besöka platsen och recognoscera.

SMF i protest

□ Att infinna sig på bolagsstämor för att ställa besvärande frågor, är det radikalmedel som Svenska Missionsförbundet tänker ta till för att få svenska företag i Sydafrika att bekämpa rasismen, läser vi.

Frälst artist

□ Ytterligare några amerikanska artister har blivit frälsta, läser vi. Filmstjärnan Mickey Rooney säger: "Sedan jag tog emot Jesus Kristus som min personlige Frälsare har mitt liv blivit helt anorlunda."

Förmaning

□ Mitt under gudstjänst i Trefaldighetskyrkan i Göteborg, ingrep en ung man från Jesusfolket i Amerika och hans tolk och började oanmäl tala till äldstebröder och kyrkfolk. Han förmanade dem att gå ut på gator och torg och bjuda in människor till Guds rike och inte ha frälsningen enbart för eget bruk.

— Om ni tar detta som ett

störande inslag, så tar ni fel, lugnade pastor Sigurd Ahlbeck de församlade.

— Om den unge mannen sagt till mig före gudstjänsten, så hade jag givit honom ordet, förklarade pastorn för Göteborgs-Posten.

Panikprofeter

□ Det knakar lite i fogarna i den karismatiska rörelsen. David Wilkersons profetior om kommande bistra tider för karismatikerna har satt fart på andarna. Michael Harper har sett sig föranlåten utfärda en allvarlig varning för panikprofeter, och David du Plessis instämmer liksom Ivar Lundgren i tidningen Dagen.

Behåll lugnet, manar Michael Harper, och bli inte panikslagna! När ni tolkar bibelns profetior skall ni inte ta dem alltför bokstavligt och inte heller göra alltför vidlyftiga antaganden, menar han.

Porrmål i HD

□ Hulstsfredsfrun, som rivit ner porrlöpsedlar, har fått sin dom prövad i Högsta Domstolen. Det blev villkorligt denna gång.

Överorgan

□ Kan det vara dags nu för ett övergripande organ för alla pingst-rörelsens gemensamma företag? Frågan har på allvar tagits upp i tidningen Dagen genom Holger Sjögren. Är verkligen uppfattningen om ett gemensamt organ för församlingarnas samarbete obiblisk och felaktig? frågar han.

Samvete

□ Tron på Jesus Kristus måste också komma till uttryck i politiskt medvetande, slår Emanuel Minos fast i tidningen Dagen. Det är nödvändigt med ett kristet parti för att artikulera det nationella samvetet, menar han. Vad är det för nationellt samvete manne?

Över religionen

□ Juldagen skall i Zaire inte längre vara helgdag, har det härskaende politiska partiet beslutat, eftersom "Zaire står över religionerna."

ordet och vår tro

Fråga: Vad innebär följande bibelställe: "Men bedjen att eder flykt icke må ske om vintern eller på sabbaten"? (Matt 24:2).

Svar: Dessa egendomliga ord möter vi i ett av Jesu avskedstal. Talet återfinnes även hos Markus (13) och hos Lukas (17), men där i avkortad form. Markus säger: "men bedjen att det icke må ske om vintern". Lukas har inte de orden med i framställningen.

Jesus talade i sammanhanget om Jerusalems förstöring och om sin egen tillkommeelse. Det avgörande för denna texts innebörd är att Jesus här talade till judar och om händelser som skulle ske med judar.

Det heter att de som då är i Judéen må då fly bort till bergen. Detta kan ju tyckas vara besynnerligt, för hela Judéen är ett berglandskap. Jerusalem ligger ca 800 m ö h.

Jesus sade vidare att de som är på taket inte skall gå in i huset för att hämta vad som finns i huset, och den som är ute på marken skall inte vända tillbaka.

Vad som är självklart, enligt denna text, är att flykten är oundviklig. Förföljarna och "Förödelsens styggelse" uppenbaras och detta i Judéen, och därför må de som bor där fly.

Jesus säger inte att de skall bedja om att

flykten skall undvikas, men att flyktens besvärligheter skall lindras. Att fly på vintern i bergen nere i Judéen är ett fruktansvärt företag. Regn, snö och kyla lägger svåra hinder i vägen. Därför kommer det att bli svårt för dem som bär små eller nyfödda barn. På vintern växer i naturen inget som de flyende kan äta sig mätta av. Om flykten sker på sabbaten kan inte de rätttroga judarna fira sabbat på sitt sätt.

Dessa händelser är inledningen till den stora vedermödan, som skall drabba Israel, en vedermöda vars like aldrig har förekommit eller skall komma. Om den tidens vedermöda inte bleve förkortad, skulle ingen människa överleva. Detta kommer att bli som en smältdegel för Israel. Endast en kvarleva skall komma att finnas räddad på Sion.

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

Personbank eller församlings- hem

Samtal om socialt arbete och självvård mellan kyrkorna i Bromma. Stina Fridolfsson skrev

Den kristliga befolkningen i Bromma-trakten har beslutit göra en drive för att nå ut till medmänniskor med hjälp i social och andlig nöd. Vi från Johannelund inbjöds att presentera vårt arbete och delta i den ekumeniska satsning man ville göra. Vi gick dit, Gustaf och Lasse och jag, och berättade om vårt arbete som hela kyrkligheten i vårt grannskap visat den största respekt för. De har ju sett och hört hur människor blivit förvandlade och rehabiliterade från svåra laster och störningar av olika slag till harmoniska människor med liv i Gud.

Vi förklarade att grunden till allt som händer och byggs upp på Johannelund och Gamla Bro är Guds Ords undervisning. Vi har inga resurser till hjälpverksamhet av socialt slag. Hos oss är det fråga om familjeliv — församlingssliv. Och människor som kommer till oss ska få undervisning om pånyttfödelse, om dop och andedop. Det finns ingen annan väg in i familjen än att bli född på nytt. De synliga, sociala, verkningarna av vårt arbete är naturliga följdverkningar av den livgivande, pånyttfödande kraften i församlingen. Och allt detta endast och allenast genom Guds Ord.

Pastorer, präster, diakoner och församlingssystrar lyssnade, och bönföll att vi skulle delta i kommittén för vidare utformning av deras planer på en gemensam, ekumenisk hjälpverksamhet. Tvekande lovade jag att komma "bara som observatör", sa jag. "Och som konsult", inföll en prästfru ivrigt.

"Tungt klientel"

Nästa samling, då endast kommitterande samlades, lyssnade jag. Man skulle bilda en personbank. Dvs., alla människor som ville engagera sig i hembesök, i att hjälpa gamla och sjuka osv., skulle anmäla sig till

denna bank. Så skulle det sitta någon på en central liten expedition och svara i telefon när nödställda ringer, och sedan kontakta någon lämplig människa i personbanken för de olika uppgifterna som anmäler sig. Och skulle man få kontakt med "tungt klientel" — efter vad jag kan förstå, är detta benämning på frälsningssökande knarkare, alkoholister eller kriminella — så ville man gärna hänvisa till Maranataförsamlingens hem Johannelund, så att de kunde få den vård som krävdes i deras fall. Jag lyssnade, funderade och gick hem.

Noas ark

Så kom nästa samling. Då hade man samlat så många som möjligt av intressenter för att lägga fram konstruktiva förslag, som framkommit då kommitterande sammanträtt och samtalat. En ung präst från Söder berättade om det samfälliga kyrkliga engagemanget där i utåtriktad verksamhet. Så var det någon som förde målsättningen på tal.

— Ja, den är ju självklar och behöver väl inte . . .

Det var tillfället jag väntat på. Sedan första samlingen då jag fått litet inblick i tankegångarna och verksamhetsmetoderna i detta arbete i människokärlekens och Jesu namn, hade jag tänkt på Noas ark. Nu tog jag till orda:

— Jag har ju inte sagt mycket i de här samlingarna, men nu när målsättningen kommer på tal, måste jag ta tillfället och säga att målsättningen för detta arbete och för vårt arbete på Johannelund och Gamla Bro är helt skilda. Det finns ingen möjlighet till samarbete. Jag kom hit denna gång bara för att försöka förklarar varför vi inte kan engagera oss i den här jourtjänsten för medmänniskorna. Vi vet ju att Noa fick till uppgift att bygga en ark. Det moraliska

förfallet var fruktansvärt på Noas tid, och nöden bland människorna var säkert stor. Men Gud sade inte åt Noa att försöka hjälpa människorna med någon form av humanitär verksamhet. Den hjälp han fick erbjuda var arken han byggde. Noa visste att floden skulle komma. Hela jorden skulle dränkas i vatten, så det var meningslöst att försöka röja i det sociala träsket. Det enda han kunde göra var att försöka bygga en så stabil ark som möjligt, så att den säkert skulle hålla när katastrofen kom.

Den långa vägen

Vi lever i motsvarande situation i dag. Tidstecknen vittnar tillsammans med Guds ord om att vi är inne i sista tidsperioden. Jesu tillkommelse står för dörren. Den katastrof som denna gång skall övergå jorden är inte vattenfloder. Den här gången skall den brännas upp i eld. Och vår uppgift den korta tid vi har kvar är att bygga en frälsningsark. Inte av trä den här gången. Trä håller inte mot eld. Nu är det församlingen — levande stenar, som Gud har bestämt bli till räddning för människorna, som vill ta emot frälsning. Församlingen kommer att ryckas upp på skyarna, Herren till mötes, och så skonas undan vredesdomen som obönhörligt kommer att drabba jorden. Vår uppgift är att bygga upp församlingen. Att predika ordet så att människor blir födda på nytt och leds vidare på trons väg. Liksom det var livsviktigt för Noa att bygga efter de riktlinjer Gud gav honom, så är det för oss enda räddningen att följa Guds ord till punkt och pricka. Tänk om Noa inte varit så noga med alla detaljerna! Tänk om han struntat i jordbecket! Vad skulle ha hänt? Jo, arken hade blivit gisten, och när floden kom skulle även Noa gått under med hela arken.

Sånt här arbete som ni skissat upp är be hjärtansvärt och gott. Men det har ingenting med vår uppgift som kristna i världen att göra. Vad hjälper det om vi satsar litet av vår fritid till att hjälpa gamla, trötta, sjuka och disharmoniska människor med våra humanitära insatser, när det viktigaste inte får stå i förgrunden? Jesus kommer snart, och vår uppgift är att se till att människor blir pånyttfödda och kommer med i frälsningsarken.

Det blev en paus efter min lilla predikan.

Därefter en ordväxling.

— Men det finns ju människor som inte blir frälsta på ett litet knäpp. De måste gå den långa vägen, och vi får gå vid deras sida.

— Det står ingenstans i bibeln att vi ska gå med dem den långa vägen. Jesus säger att *den som vill*, han komme.

— Till vår kyrka kommer människor som böjt sig i olika sammanhang både en, två och flera gånger. De kommer aldrig att göra det igen, för de är så besvikna över de

Förenade under förbannelsens symbol

Av W. Håkansson

□ Idag upplever vi Antikrists s. k. "karismatiska" väckelse. Allt som behövs är tungotal, och man accepteras som andedöpt pingstvän med ens. Ingen frågar längre om man är döpt i vatten. Det skall inte föras på tal, för då stör man enheten, och det anses vara kärlekslöst. Katolska präster och mängder med katoliker i USA blir goda pingstväänner utan att *vilja* låta döpa sig i vatten. I boken "Katolsk pingst" betygas det att tungotalet, dvs. katolikernas dop i helig Ande, givit större kärlek och nit för påven och jungfru Maria och för massan och även mer frimodighet att vittna om dessa ting.

Mig veterligt har ingen av pingströrelsens herdar förmått eller vågat ifrågasätta detta andedop och avslöja Antikrist inom församlingen. I enhetens, "ekumenikens", heliga namn har man nämligen funnit en väg att utnyttja tungotalet till att utesluta nödvändigheten av dop i vatten, samtidigt som man stadfäst barnbegjutningen som "dop i giltig kristen ordning", enligt biskopsmötets deklaration.

Pinoredskap

Därmed bäddas det för att en tungotalande påve skall kunna träda fram i massmedia och FN med budskap om "*fred och säkerhet*", samlevnad i allmänligt broderskap och kärlek nationerna och folken emellan. *Alla* samfunden förenar sig under "korsens" (*förbannelsens* symbol) "märke". Detta märke bäres i halsband och tillbedes universellt av *alla* påvens trogna. Inom kort har vi en världsomfattande livsmedelsransonering, och då kommer korsmärket att stämplas antingen på högra handen eller på pannan, (*alltid* synligt).

Tänk dig, om Jesus hade avrättats med giljotin eller i galge och sedan placera bil-

der av dessa redskap på kyrktorn, altaren, gravvårdar eller hängande runt halsen i en kedja. "Förbannelsens trä", djävulens tortyrredskap, har satan genom sin demoniska list så förhärsligt, att det blivit kyrkornas "heliga kors". Man t. o. m. sjunger: "Jag älskar det heliga kors". Strindbergs åkallan av korset vann honom icke frälsning.

Vi får vara tacksamma för att det kommer en nödtid till luttring och rening, innan den sista basunen ljuder och Jesus kommer. Det finns mycket som djävulen har förfalskat och som vi *alla* sitter fångade i, helt omedvetna därom. Men Jesu "muns ande", sanningens Ande skall avslöja och föra alltsammans ut i det sanna ljuset. *Allt* som varit och är fördolt skall föras ut. Det sker på alla områden idag. De falska lärosatserna och de hedniska traditionerna, som Antikrist satt "kristen" etikett på, är demoniska fjättrar, mycket mer bindande än det tunga slaveriet i Egypten fordom. Den andliga fångenskapen i "skökan" och "Babylon" är långt mer fängslande.

När Stefanus anförtrorde eller rättare anbefallde sin själ och ande till Jesus, var det kronan på hans trohet. Att vägra låta sig stämplas med korsmärket blir detsamma som "hädelse" mot Gud och Kristus. Föräldrar kommer att överlämna sina barn

och barn sina föräldrar till att dödas för dens skull. Den som icke är märkt kan icke få köpa livsmedel. Ja, så blir det en verklig luttring och rening i lydnad av sanningens (Jesu) direktiv.

Omskolade

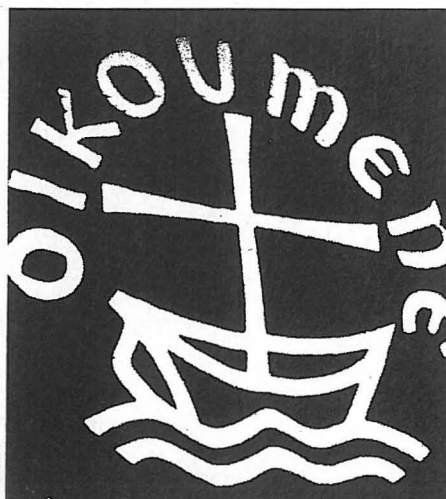
Djävulens vrede drabbar *alltid* dem som älskar att lyda och göra Guds bud. Den helige Ande kännetecknas *alltid* av *helig lydnad* av *alla* Guds tio bud. Det var med lust och stor *glädje* som Jesus underordnade sig *alla* dessa bud. Det var *hans* liv att göra det. Likaså blev det för *alla* hans omskolade efterföljare.

Ja, "just därför vet vi att vi älskar Gud — därav att vi håller hans bud — och de äro i sanning icke tunga", detta tack vare den helige Ande, det är "Guds kärlek", som är Gud. Guds "heliga" och "goda" lag, som blev min adamatiska olydiga natur till "förbannelse", är mig nu till "välsignelse" och "helgelse", därför att "livets Ande", det är "Guds kärlek", boende inom mig, har "dödat" "köttets" olydiga och "lag-lösa" sinne och gjort mig "fri" till att lyda och "göra" vad lagens tio bud bjuder med samma "lust" och "glädje" som min läromästare och Herre gjorde det. Så har "Sonen gjort mig rättsligt och verkligt fri". Ära vare Jesus till evig tid!

Djävulen hatar Guds tio bud, han är den "Laglöse". De första stentavlorna vållade han Mose att skaffa undan. Likaså försökte han att dräpa gossebarnet och förhindra Guds Son att lära oss att med hjärtats lust och glädje "hålla dessa heliga bud". Men han lyckades ej därmed — TACK och LOV!

I Jesu namn och Guds heliga kärlek.

W. Håkansson
Karlskrona

kristna. Men vi ser som en stor förmån att få ta hand om dessa människor, visa dem kärlek och låta dem få en tillflyktsort hos oss.

— Men tänk när vi ska stå inför Gud en dag, och deras liv ska utkrävas ur vår hand. De går ju förlorade på grund av vår försumlighet, därför att vi inte talat om för dem vilken belägenhet de levde i.

— Många som kommer till oss är inte omvända eller födda på nytt på det sätt som ni kräver. Men vi kommer säkert att möta många överraskningar i himlen. Dem vi räknade bland de främsta kommer att stå sist, och de sista först.

— Ja, men Jesus var omtalig när det gällde frälsningens väg. Den som inte blir född av vatten och ande, kommer aldrig in i Guds rike, sa han.

Ordföranden ville återföra alla till egentliga ämnet för kvällen. Han bad en man som såg pastorslik ut om ett slutligt uttalande.

Föredömet...

forts. fr. sid. 2

rien igenom har varit att man förälskat sig i och överbetonat en av dem.

Ett helt evangelium

— Idag talar man mer om den karismatiska mindre om den teologiska. Inte alls om den socialietiska i biblisk bemärkelse. Orsaken är att vår tids budskap blivit anfrätt av den moderna njutningsfilosofin och man lägger betoningen på lustmomentet. Faran med ensidighet här är att man låter sig ledas av syner och uppenbarelser och att man därigenom blir alltmer medial och mystisk.

— Andra överdriver den teologiska delen. Man flyr livsyttningarna och för-

— Ja, det är tydligen så stora ideologiska motsättningar här, så vi får acceptera vad Stina säger; att någon från Maranata inte kommer hit mer. Så får vi fortsätta arbeta efter de riktlinjer vi tror på, och hoppas att vi möts längre fram...

Jag sade adjö och gick hem. Maranata-församlingen i Stockholms fortsätter sitt arbete utan beblandning med kyrkligheten och inomvärldslig filantropi. Ska vi orka hålla linjen? De som satsar för medmänsklighet med kristet förtecken i Brommaräjongen hoppades att vi skulle mötas längre fram. De är så många. Och vi är så få. Och väckelsehistorien genom tiderna har visat att varje väckelserörelse som brutit sig ur den organiserade och etablerade kristenheten slukats upp igen efter ett femtiotal års kamp för det enda budskap som kan ge förblivande hjälp åt människan på en förbannad jord: JESUS KOMMER TILLBAKA! OCH HAN KOMMER SNART! MARANATA! Måtte vi kunna hålla ut i fanatism, på den mycket, mycket smalspåriga vägen till himlen.

faller till torr intellektualism. Gudstjänsten uppbäres av en stelbet liturgi.

— Om vi frigör den sista delen, den socialietiska, får vi enbart filantropi. Den delen har många försökt förvandla till ett politiskt samhällsprogram.

— Men Herren har gett oss ett helt evangelium för hela människan! Harmonien i Apg 2 är fullständig därför att de tre delarna förutsätter och kompletterar varandra. Vi måste ha Anden och gåvorna.

Man kan inte ersätta karisma (som betyder gåva) med strängmusik eller professionell underhållning. Detta är ju tendensen i dag.

Teologin

— Vi måste också ha Läran om en tro, ett

dop, en Gud.

Under fredagen kom vi så fram till den sista delen av Apg. 2. Och det blev en avslutning under omprövning och gripenhet i det absolut fullsatta konferenstältet. Ungdomar från Johannelund trädde fram och vittnade om de första stegen som tagits där med en ny mer utgivande gemenskap.

— Jag är inte rädd för hunger, sade vår herde och lärare. Men jag är rädd för froseri. Räkna inte med Guds välsignelse om du lever i överflöd. — Jag tänker på den unga kristna församlingen som samlades hårt trängd av den judiska skökan och det romerska vildddjuret. Men en väg var öppen och genom gåvorna kommuniserade de med Kristus. Ingen led nöd. Man sålde vad man ägde och gav åt varandra. Världen sa: — Se hur de älskar varandra.

— Där har vi mönsterbilden, kära vänner.

— Och det finns kraft att förverkliga den. Det finns kraft nog att skaka om hela det här landet. Men finns det bärare?

— Och missionsmedlen, kapitalet, är låsta i fastigheter, bilar, konst och — pryglar. På den här punkten måste det också bli väckelse.

— Överflödet måste kanaliseras in i mission. Girighetens bastion besegras. Under sessionen framlade Arne Imsen ett konkret program som Midnattsropet skall presentera i kommande nummer. Det gäller vår framtid, nästa generation, våra barn. Omständigheterna kommer att bli sådana att vi tvingas ta ansvaret både för utbildning och livsuppehälle. Tiden nalkas när den som saknar godkänt märke vägras att köpa och att sälja.

— Maranata har en historisk uppgift! Att peka på hans tillkommelse. Vi ber inte om ursäkt till höger och vänster för budskapet. Utan tänker på den dag vi skall göra räkenskap inför kallelens Herre. □

Midnattsropet — angelägnare än någonsin — prenumerera!

Posta
redan
i dag

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.

Prenumerationspriset är:

Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 1:80:—. — Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.

Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer

☐ År ny prenumerant

☐ kvartal 12:—

☐ halvår 23:—

☐ helår 45:—

Efternamn

Förnamn

c/o

Gata, Box, Postlåda etc.

Post-nr

Postanstalt

Frankeras ej
M. R. betalar
portot

Till
MIDNATTSROPET
Pren.avd.
Box 1236
161 12 Bromma 12

Svarsförsändelse
Konto nr 4745

Hösten 1974

Johannelund

**Skolungdoms-
vecka**

12—17 augusti

*Ungdom från hela
landet inbjuds*

**BIBEL-
SKOLAN**

19 okt.—24 nov.

För anmälan ring eller skriv

Maranataförsamlingen

Tel. 08/80 29 35, Box 344, 101 24 Stockholm

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningen tillämnar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/80 29 35
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem
Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. (växel) 08/80 29 35

GAMLA BRO, servering
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/
Egnelliska, Stockholm 1974

GAMLA BRO — med evangelium i centrum

Gamla Brogatan 27 ☎ Centralen, Stockholm

*förvandlat
av ungdom
som
förvandlats
genom
evangelium*

GAMLA BRO lever genom Guds Ande och kraft. Alltid evangelium i centrum. Alltid öppet för den som söker andlig hjälp. Jourtelefon: 235 230.

VÄCKELSEMÖTEN onsdag och lördag 19.30. Söndag 19.00.

BIBELSTUDIUM varje tisd. 19.30. Arne Imsen undervisar.

DROP IN-MÖTEN. I gatuplanet finns en lokal. Med dörren öppen mot gatan vittnar och sjunger, lovprisar och beder nyfrälsta ungdomar. Evangelium i gatuplan!

BÖNEMÖTEN. Vardagar 7.30 och 12.00.

KOM OCH LÄR KÄNNA
VÅR JESUS!

● SERVERING

Trivsamma och rökfria lokaler mitt i city.

Hemlagade lunchrätter eller något från grillen.

Vacker festvåning för mindre sällskap — Sammanträdeslokaler —

Vandrarhem.
Ring för beställning!
Tel 235 230

Öppet vard. 9—23
Sönd. 12.30—23.00

Postgironr 44 10 05-6

● KLARA TONER

Rikt urval andlig litteratur
Biblar på många språk

Gitarrer, LP-skivor, Kassetter.

Öppet 9.30—18.00
Lörd. 9.30—14.00

Bandotek/läsrum

Lyssna till bibelstudier och väckelsemöten på kassett. Väckelselitteratur i läsrummet.

Öppet 9—23
Sönd. 12.30—23.00

Tältmöten

med reservation för ändringar

● Skellefteå 25 juli—11 aug

● Norsjö 15 aug—1 sep

● Västerås 27 juli—11 aug.

● Halmstad 27 juli—11 aug
vid Nyhemsskolan

● Sölvesborg 17 aug—1 sep

● Hasslö 24 juli—4 aug

● Karlskrona 10—18 aug

PROVPRENUMERERA

på Midnattsropet
5 nr för 5 kr

Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenumererar på 5 nr för 5 kr. (Betalar när inb.-kortet kommer.)

Namn
Bostad
Postnr, adr.
Tel. /

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Midnattsropet
Box 1236, 161 12 Bromma

Konferensens budskap *på* **KASSETT**

Församlingssång — bibelstudier — väckelsemöten —
från Malmköping -74 — allt inspelat på MRM/KASSETT

Nytt

Prenumerera på

MÅNADENS KASSETT

bibelstudier för enskilda och församlingar

JULI/KASSETTEN: ALLTING GEMENSAMT

Arne Imsen om urkristet församlingsideal

Nytt

Beställ prenumeration samt fullständig
förteckning på MRM:s KASSETT-program

MRM/KASSETT. Box 344
101 24 STOCKHOLM. 08/235 230